

Michael Sodomka

Jak vyfotit záda?

„Poříd' si na to modelku,“ štekla na mě ještě, a pak vyběhla z provizorního ateliéru, mého pracně uklizeného pokoje. „Ale já si na to nemůžu vzít modelku. Prostě ne, nejde to.“ „Proč ne?“ zastavila se v chodbě. „Kvůli tvým žádům. Vysvětloval jsem ti to přece.“ „Žádům? A v čem jsou mé záda lepší než záda holek, co fotíš normálně?“ „Jsou jiný. Takový ženský. Líp ti to nevysvětlím.“ Nafoukla tváře a zase vyfoukla. Jako by se podobnými úšklebky snažila sebe samu za každou cenu shodit. Pořád se nějak pokoušela narušit to, co v ní bezesporu bylo. Také ji znervózňovalo mé soustředění. Nedokázala sedět v jedné pozici a nechat se déle prohlížet. A to jsem ani nemusel vzít do ruky fotoaparát. Například teď v té předsíni: jakmile zanechala grimasu, všimla si, že se na ni opět dívám. Neustále bojovala proti dlouhým pohledům. Patřím mezi lidi, kteří nikdy neuhnou, když se druhým dívají do očí. Ona naopak ucukla vždycky. Přidřepala si na stoličku vedle botníku, aby zamezila přímému kontaktu. Stále se však nezačala obouvat.

Fotografování se věnuju od svých dvanácti let. Zpočátku jsem zachycoval zajímavosti našeho města, přírodu. Nejčastěji jsem fotil různé živočichy. Fascinovali mě především brouci a podobná havěť. Moje tehdejší bioložka dokonce některé snímky používala při výuce. Kromě toho jsem uspořádal dvě vlastní výstavy. První na radnici, protože babička je úřednice, druhou v kulturáku. Tam prodává vstupenky teta. Většinu mých spolužáků brouci příliš nezajímali, ale sami se nechali fotit s radostí. To jsem vítal, protože jsem do té doby působil spíše zamlkle. Foťák mi pomohl lépe zapadnout do kolektivu. Zaznamenával jsem školní výlety, sportovní akce, nebo jen pitomosti, co kdo dělal o přestávkách, či po skončení výuky. Někdy mezi patnáctým a šestnáctým rokem jsem si uvědomil, že moje umělecká náplň se změnila. Už jsem nedělal příliš momentek. Blbosti mých kámošů přestávaly být originální a brouci mě přešli úplně. Hlavním těžištěm mé práce se staly fotografie spolužaček. Většina holek ze školy měla na facebooku fotky ode mne. Tento stav trvá prakticky dodnes. S tím rozdíl, že jsem malinko přiostril. Zkrátka a jasně, začal jsem se věnovat aktům. Výhradně ženským, samozřejmě. Jenom asi rok zpátky jsem se nechal ukecat místními fotbalisty a nafotil s nimi odvážnější kalendář. Ale to byla spíš taková sranda, protože jsem už docela známá firma v našem okolí. Když jsme u toho, tak se asi na tomto místě sluší říct, že naši z mých aktivit příliš nadšení nebyli. Časem si ale zvykli. Museli, jsou normální. Žádný porno umělec se ze mne nestal, zatím, a navíc si focením pěkně přivydělávám ke studiu a nezatěžuju tolik rodinný rozpočet. Kdybych to chtěl dělat naplno, už by si toho řekli asi víc. Ale já po ničem takovém ani netoužím. Užívám si, co mám. Hlavně že nemusím lítat po nějakých příšerných brigádách. Jak už jsem uvedl, po městě se o mně ví. Nechci machrovat, u nás se prostě ví všechno o všech. Mimo pár tetek, které si třeba v obchodě, nebo u kadeřnice rýpnou do mámy, to přináší spíš užitek. Holky se rády nechají fotografovat. Některé odvážněji, některé méně. Některé mi i zaplatí a někdy dojde i na víc. Jednou večer to bylo docela dost zajímavé. Došlo snad ke všemu kromě samotného focení.

Takto v kostce jsem shrnul svoji dosavadní dráhu. Jistě se teď nabízí otázka, proč se trápím v našem malém bytě se stydlivou holkou. Mohl bych si vybrat jinou, která by byla ráda, že o

ni mám zájem. Nyní bych se mohl shodit použitím velkého klišé. Úplně se nabízí zevšednit můj příběh tím, že tahle holka byla úplně jiná než všechny ostatní. Vůbec. Ani náhodou. Sama o sobě byla úplně normální. Jen hodně stydlivá a na první pohled nepříliš výrazná. Ne, ošklivá, to v žádném případě. Prostě jen hrozně málo sebevědomá. V tom byl asi největší rozdíl mezi ní a holkami, které ke mně chodí normálně. Byla tu ale ta záda. Konečně to s nimi trochu upřesním. Na holkách se nejdřív dívám do tváře. Drtivá většina chlapů se ženským dívá nejdřív do tváře. I ti největší prasáci. Dokonce jsem někde četl, že muži při sledování porna stráví devadesát procent času soustředěním se na obličej příslušných hereček. V tomto frontálním zaměření se neliším. Jako druhé, co pány zajímá, padnou většinou prsa, nohy, nebo zadek. A zde už se odchyluju. Mojí úchylnou jsou záda. Pak až druhotné pohlavní znaky. Nevím, čím to je. Snad něco, co ve mně zbylo už z období brouků, kteří na mě vystrkovali všemožné, rozličné krovky. Ale vážně, krásná žena má povětšinou krásná záda. Nese je, jak má, příliš se nehrbí, ale ani se nenese jako pravítko. Špatná jsou příliš široká, ale i tenká. Například sebelepší prsa v mých očích jednoduše nevyzní, když nemají správný podklad. Naopak u neobdařené správný obdélník hodně zachrání. Špatně se to popisuje a většina lidí, kterým jsem svoji zádovědu vysvětloval, mě buď vůbec nepochopila, nebo mě jen shovívavě odbyli. O unikátní anatomii, kterou nejde pořádně změřit, se přednáší špatně. Spíš jde o moje hodně subjektivní vnímání. Pokud však chcete konkrétnější údaje, moje sledování určilo, že se tato ideální záda objevují častěji u brunet než u přírodních blondýn, bývají k vidění spíše u středně vysokých, až drobných dívek. Spíše u sportovních typů a co je zajímavé, častěji ve městech, než na vesnicích, kde byste přitom jistě čekali zdravější děvčata. U nás má podobná záda jen málo holek. Jednou z nich je právě Arieta, od které jsem se ve svém vyprávění vzdálil. Arieta se sice nejmenuje Arieta, ale za uvedení pravého jména by mě zabila, proto takhle. Stále sedí v naší chodbě. Naši jsou na víkend pryč. Uvítal jsem, že mi nechali prostor. Rád snímám v přírodě, obydlích modelek, různě, jak se hodí. Podle možností, počasí, času, nebo mé chuti. Zde jsem měl ovšem jasnou představu. Arietu musím zvěčnit na své posteli. Do půl těla svlečenou, ze zadu. Se zakloněnou hlavou, aby jí tmavé vlasy klesaly dolů přes nádherná záda. Dlouhé vlasy jsou základem.

Arieta sice dobře věděla, kdo jsem, s dvěma jejími spolužačkami jsem dokonce spolupracoval. Ona zpočátku nechtěla o ničem slyšet. Nakonec jsem ji ale ohromným úsilím dostal k nám domů. Exteriér by jistě odmítla, naštěstí nebyl potřeba. Vypili jsme něco vína, povídali si. Když si svlékla vršek, otočil jsem se a dovolil jí, aby si zepředu přidržovala deku. Ta bohužel vadila. Po chvíli jsem si uvědomil, jak moc je kus látky na snímku nepatřičný. Arieta se navíc všemožně kroutila. Oko fotoaparátu vadilo jejímu tělu stejně, jako jejím očím vadil můj soustředěný pohled v chodbě. Po chvíli marného boje jsem na ni netakticky zvýšil hlas. Nakvašeně si přes hlavu přetáhla tričko, popadla podprsenku, svetr a zmizela do chodby.

„Vrať se to ještě zkusit, Arinko.“ „Ne, fakt ne.“ „Ale proč?“ „Hrozně se stydím.“ Nemáš se za co stydět, máš nejlepší záda, co jsem kdy viděl. Angelina Jolie nemá lepší, chtělo se mi říci. Pořád jsem jen opakoval různá klišé, která na ni neplatila. Dlouho jsem žádnou holku nepotřeboval tak složitě přesvědčovat. „Chci tvou krásu ukázat světu,“ proboha já byl v háji. Alespoň díky tomu zpozorněla. „Vyzývavý, nezajímavý, nedozrálý žábý se producují po ulicích. Anorektičky bez špetky přirozeného studu zabíraj prostor holkám, jako jsi ty.“ „To

jako že jsem tlustá?“ „Ne, Arieto, nejsi tlustá. Tlustý holky mají mnohem širší záda a takovej jako divnej fald vzadu.“ „Co?“ „Ale nic... Jsi prostě krásná. Taková jako čistá. Fotím, co se mi zamane a často o tom ani nepřemýšlím. Ty seš konečně objekt, kterej potřebuju zachytit. Tak jako umělecky to potřebuju.“ „Když já mám na těch tvých dokonalých zádech hnusnou pihu.“ „Ne, ta piha není hnusná, Ari.“ Usmála se. Ale spíš tak jako útrpně. Jako když spratkovi na zimáku zavážete jednu brusli, máte radost, jenomže pořad tu máte hrůzu, slibující ta druhá. „No, a nešlo by to u nás?“ „Klidně,“ přisvědčil jsem po krátkém zaváhání. Celá moje kompozice měla ukázat, jak jsem úžasná záda dostal k sobě do postele. Nic hlubokého, ale já to tak viděl. Její postel mi však koncept příliš nenarušovala. Vlastně to znělo ještě lépe. Být s ní a fotit v jejím pokoji. Oblékla si podprsenku a svetr. Pak se začala obouvat a já s ní.

U Ariety doma však byla sestra. Mladší. Mámu doma právě neměly. Táta s nimi nežil. Arieta byla ve čtvrtáku na gymplu a její mladší sestra chodila na obchodku do druháku. Původně chodila taky na gympl. Matně jsem si ji pamatoval jako hodně malou. Dala si s námi víno. S holkami se dobře povídalo a mně nic nechybělo. Kdybych tedy neměl to svoje fotografické poslání. Ještě jsem se nevzdával a doufal, že mladší sestra někam odejde. Blížila se však půlnoc a s ní se oddalovaly mé naděje. Máma údajně měla sraz se střední v Pardubicích, kde přespávala, tam narušení nehrozilo. S přibývajícím vínem ovšem čím dál více narušovala dění sestra. Žádná plachá Arieta. Ta se s dalším vínem naopak zatahovala do sebe. Zato její mladší sestřička začala vymýšlet společný akt se sestrou, na což bych za jiných okolností reagoval velmi pozitivně. Jenomže dnes jsem tu byl pro něco jiného, a jak jsem přicházel o naději na svou vysněnou fotku, nezvládal jsem být zábavný. Navíc bych tím definitivně ztratil Arietu. Když ji samotná Arieta okřikla, že už to přehání, ještě přitvrdila a začala se nabízet sama. Jenomže její dětská bedra, dosti vychrtlá s propadlým hrudníkem, by mne příliš nezajímala ani v lepším rozpoložení. „Tak ji vyfoť,“ chtěla se zbavit vlastních závazků Arieta v domnění, že mi tím navíc dělá službu. Nenáviděl jsem ji za to. „Rád, ale až zítra, vypil jsem toho už moc a to fotím nerad. Mohli bychom se domluvit třeba na úterý, že bychom se sešli na náměstí, a pak vyrazili do přírody?“ Dohodli jsme se, ale radost jsem neměl. Udělal jsem to jen, aby nenastalo nějaké trapno. Aby mladší neměla nějaké komplexy a nedělalo to mezi holkami zlou krev. Mne nebyde a třeba bude Arieta díky tomu svolnější. Rozloučil jsem se a odešel. S přebráním jsem lhal, fotil bych jak pánbůh, pokud bych měl co.

Doma jsem snědl dvě studené nožičky párků a uvědomil si, že naši se z chaty vrátí až zítra. Vlastně dneska. Už hodinu je neděle. Docela bych zašel s tátou na fotbal. Naši hrají doma. Díky nafocení kalendáře s fotbalisty mám vstupy zdarma. Využívám to často, jak jen čas dovolí. Chodím tam, koukám a poslouchám, jak si tam dědci dobírají tátu, že jako má syna prasáka. Otevřel jsem znovu ledničku, ale už jsem nenašel žádné další párky. Vyndal jsem si tedy lahváč a vzal si ho do pokoje, stále ještě nachystaného na focení. Pivo jsem otevřel klíčem a sáhl do poličky, odkud jsem vytáhl album svých raných fotek. Prohlížel jsem si berušky a cvrčky. Obrázky se mi líbily. Ocenil jsem jednak svoji dětskou, naivní šikovnost, a pak také fakt, že jsem v té době neřešil žádná záda a podobné pitomosti.